

เส้นทางไอซีทีไทย

กระแสเส้นทางโลกาภิวัตน์ของโลกที่มุ่งสู่สังคมความรู้หรือ Knowledge-based Society ซึ่งเป็นสังคมที่มนุษย์สามารถนำทักษะและความรู้มาใช้เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยอาศัยช่วงแห่งการผ่านจากยุคสังคมแห่งข่าวสารหรือ Information Society นั้นค่อนข้างแรง และเราจะหนีกระแสที่ไม่พ้น แต่ที่ผ่านมามีเส้นทางพัฒนานโยบายการศึกษาเพื่อสร้างทักษะแรงงานด้านไอซีทีเพื่อสนองตอบต่อความเจริญภาคอุตสาหกรรมระดับสูง เช่น การให้นโยบายโครงการที่ให้เด็กนักเรียนมีโน้ตบุ๊กไปเรียนหนังสือเพื่อทำให้เด็กเรียนได้เร็วและมีความรู้เร็วขึ้นไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็จะรู้เหมือนกันหมด ซึ่งเรียกว่า วันแล็ปท็อป เพอร์ริชลด "One Laptop PerChild" ของท่านนายกรัฐมนตรีคนบพบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ประจำวันพุธที่ 16 สิงหาคม 2549

ซึ่งจะต้องเจอกับปัญหาด้านความพร้อม 3 ด้าน คือ 1.โครงสร้างพื้นฐานเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเสาส่งสัญญาณโทรศัพท์ของแล็ปท็อปนี้จะได้สักกี่เมตรกว่าจะถึงจุดรับสัญญาณของเครือข่ายฯ อย่าไปคิดว่าอยู่บนท้องนาขึ้นบนหลังควายแล้วก็ใช้เครื่องนี้ได้ เพราะ Access Point ยังไม่ได้ติดตั้งตามท้องนา 2.ครูบาอาจารย์ที่มีทักษะในการสอนไอซีที 3.วิชาเรียนอิเล็กทรอนิกส์ได้สร้างหรือยัง

นับว่าเป็นความสับสนเพราะคิดคนเดียว จึงเน้นการพัฒนาวัตถุประสงค์มากกว่าพัฒนาคน จากศูนย์วิจัยกสิกรไทยได้พบว่าไทยมีข้อจำกัดด้านไอซีทีในการผลักดันสู่การเป็นอันดับในระดับภูมิภาค 3 เรื่องใหญ่คือ ประเทศไทยมีพื้นฐานการใช้เทคโนโลยีในประเทศไม่สูง ประเทศไทยมีการพึ่งพาหรือซื้อเทคโนโลยีด้านไอซีทีจากต่างประเทศค่อนข้างมาก และแรงงานที่เชี่ยวชาญด้านไอซีทีน้อย จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันพุธที่ 9 สิงหาคม 2549

ก็คงไม่ต่างจากบทความที่ผมเขียนในวันที่ 28 กรกฎาคม, 3 สิงหาคม และ 10 สิงหาคม 2549 มากนัก การจะเดินทางสู่เส้นทางสังคมความรู้นั้นก็เคยเป็นอุปสรรคเพราะเรายังไม่มีระยะผ่านของสังคมแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ผมจึงเชื่อว่า ประเทศไทยในช่วง 10 ปีต่อไปนี้เป็นอนาคตคือ พ.ศ. 2550 ถึง 2560 สังคมไทยจะต้องมาเริ่มต้นใหม่ด้วยการเน้นทางเทคโนโลยีแบบพึ่งตนเอง หรือ Technology Dependence ก่อน ดังในบทความวันที่ 17 สิงหาคม 2549 เมื่อประชาชนคนไทยสามารถใช้ประโยชน์และสามารถพึ่งตนเองได้ทางเทคโนโลยีแล้ว จึงจะสามารถใช้เทคโนโลยีเหล่านี้ไปจากฐานความรู้สู่การสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในรูปแบบของอุตสาหกรรมบริการทุกประเภท และภาคอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อส่งออกด้วยระบบโลจิสติกส์

เราสามารถเริ่มต้นเส้นทางสู่สังคมแห่งการพึ่งตนเองทางเทคโนโลยีที่้าประการด้วยกันในระยะ 10 ปี ข้างหน้า

หนึ่ง ริเริ่มการสร้างและพัฒนาทักษะแรงงานไทยด้านไอซีทีโดยร่วมกับภาคอุตสาหกรรมและมหาวิทยาลัยอย่างจริงจัง

สอง การริเริ่มสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษส่งเสริมการลงทุนทางไอซีทีเพื่อสร้างงานด้านไอซีที และมีนโยบายส่งเสริมการค้าขายเทคโนโลยีอย่างมีแรงจูงใจในทุกภาคทั่วประเทศไทย

สาม พัฒนาและปรับปรุงพระราชบัญญัติ กฎระเบียบทางด้านไอซีทีเพื่อให้สามารถรองรับธุรกรรมทางการเงินได้ด้วยความมั่นใจต่อสถาบันการเงิน

สี่ สร้างสถาบันและแหล่งค้นคว้าวิจัยด้านไอซีทีเพื่อให้พึ่งตนเองให้ได้ เช่น อาจจะมีสถาบันค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติม เช่น National Institute of Informatics หรือ National Institute of Information and communication technology สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ห้า การส่งเสริมคุณธรรม ศีลธรรมทางเทคโนโลยีที่เรียกว่า E-Ethics เพื่อเทคโนโลยีเจริญไปพร้อมกับการพัฒนาด้านจิตใจมนุษย์

เส้นทางข้างหน้าแม้จะหนักและต้องใช้เงินแต่ถ้าได้เริ่มต้นและมีทิศทางที่ชัดเจน ให้ประชาชนได้เข้าใจ เศรษฐกิจทศวรรษหน้าจะเข้มแข็งและไม่ตกกระแสโลกาภิวัตน์.

ผศ.ดร.บุญมาก ตีธเนาวกุล
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ